

тѣ, царскитѣ сараи отидохъ на огънятѣ. Струнихъ стѣлловетѣ и статунтѣ дѣто бѣхъ до црѣвата св. Мана. Избихъ колкото бѣхъ земи роби и колкото намѣрихъ добитъни, опустошихъ сячкіятѣ боазъ до Черното море, изгорихъ арсеналитѣ и зехъ безъ чегъ обирь. Отъ тамъ стаяхъ Крумъ и отиде на Трапійскіятѣ Херсонисъ, и сячкото що намѣри отъ Цариградъ тамъ стаяхъ на пенель. Мостътѣ дѣто бѣше направенъ врѣху рѣката Атирь (Кара-су), и дѣто бѣше много хубавъ и много якъ, българтѣ го развалихъ до дѣно. Расыпахъ градоветѣ Селиврія и Даонъ. Развалихъ Родосто и хората ги исклаха. Само Ираклія, която имаше яки стѣни, и Шапимъ, който бѣше добръ заназень, останахъ неразвалени; градоветѣ Апра и Ганосъ както и сячкитѣ други градове по това мѣсто, все се расыпахъ тогази отъ българтѣ. Между Апра и Ганосъ има една гора, дѣто се бѣхъ скрѣли хората отъ разваленитѣ градове; българтѣ отидохъ и избяхъ мжълетѣ, а женитѣ, дѣцата и добитакътѣ ги зехъ съ тѣхъ си. Наситенъ отъ обирь Крумъ се оттегли по рѣката Марица и отиде на Едреве. Братъ му още дрѣжеше градътѣ обиколень. Крумъ збра войската си съ братовата си, и слѣдъ малко зе Едреве, който бѣше втори градъ на грѣцкото царство. Крумъ накара войската си да обире градътѣ; и тринайсеть хиляди роби, безъ да се смѣхътъ женитѣ, проводи ги отгатакъ Дунавътѣ. Левъ, отъ скрѣбъ като гледане толкова злини дѣто му стружътъ българтѣ, на което причина-та бѣше неговата невѣрность намъ Крума, не знаеше вече що да стори, и прати посланици до Карла Голѣмиятѣ, за да ище отъ французитѣ помощъ чрѣху българтѣ. Не се знае какъ му помогнахъ френцитѣ.

Зимата доде и грѣцитѣ мисляхъ, че българтѣ ище стожътъ мирни; нъ Крумъ като видѣ, че зимата не бѣше тежка, трѣгна съ трийсеть хиляди войска, и се